

ЕРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ

1899 –

– 1966

Ернест Міллер Хемінгуей народився 21 липня 1899 року в Ок-Парке, невеличкому, чистенькому містечку, поруч з Чикаго - найбільшим торгово-промисловим центром Середнього Заходу. Майбутній письменник ріс у культурній, забезпеченій родині, і батьки, кожен по-своєму, намагалися спрямувати його інтереси. Батько - лікар за професією й етнограф-аматор за уподобаннями - захоплювався полюванням, брав з собою в ліси Ерні, водив його в індіанські селища, намагався привчити сина спостерігати природу, звірів, птахів, придивлятися до незвичайного життя індіанців. Мати - аматорка музики й живопису, яка навчалася співу й дебютувала у нью-йоркській філармонії, тут, у своєму містечку, змушена була задовольнятися викладанням музики, співом у церковному хорі, а сина прагнула навчити грі на віолончелі. Музиканта з Ерні не вийшло, але любов до гарної музики та картин залишилася у Хемінгуея на все життя.

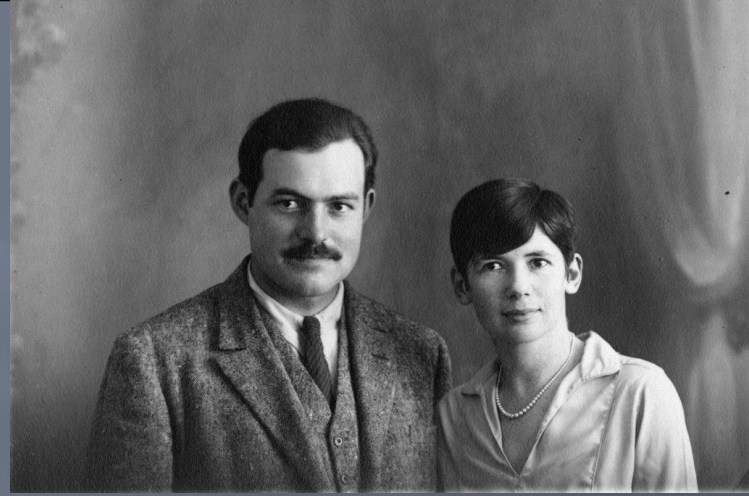

▣ *Батько - супутник його дитинства й
отроцтва. Але після того як йому
виповнилося п'ятнадцять років, Ернест не
мав нічого спільного з батьком (проблема
"батьків і дітей"), а супутник його
змушності, приклад завзятої і мужньої
денної праці - це дід, учасник Громадянської
війни 1861 - 1865 років. У шкільні роки
Хемінгуей багато читав. Пізніше, вже після
"Фієсти", він стверджував, що писати
навчився, читаючи Біблію. З традиційного
шкільного читання Хемінгуея не зачепили ні
вірші Теніссона і Лонгфелло, ні романи
Скотта, Купера, Гюго, Діккенса. Зате
Шекспір і Марк Твен залишилися
уподобанням на все життя.*

*Після закінчення школи юнак якийсь час
працює у невеличкій газеті. Коли Хемінгуею
виповнилось дев'ятнадцять років, він їде до
Європи, щоб добровольцем взяти участь у
Першій світовій війні, яка стала для нього
першим життєвим університетом.*

У ніч на 9 липня Хемінгуей, потрапивши під мінометний вогонь, був важко поранений. При огляді відразу на місці в Хемінгуея витягли двадцять вісім осколків, а всього нарахували їх двісті тридцять сім. Хемінгуея евакуювали до Мілана, де він пролежав кілька місяців і переніс кілька серйозних операцій коліна. Вийшовши з госпіталю, Хемінгуей був нагороджений італійським військовим хрестом і срібною медаллю за доблесть - другою за значенням військовою нагородою.

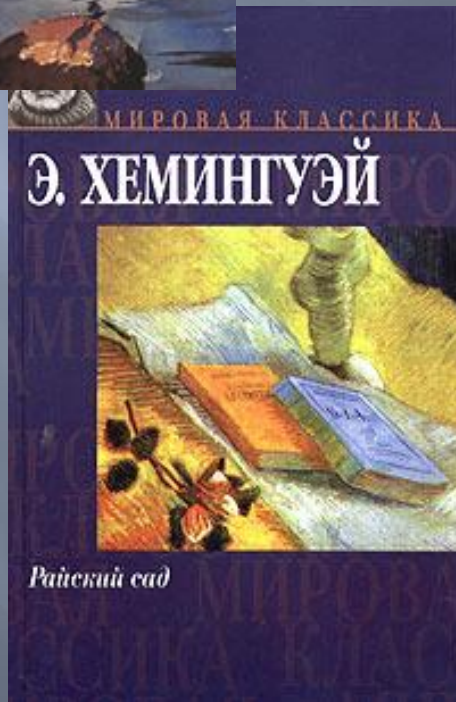
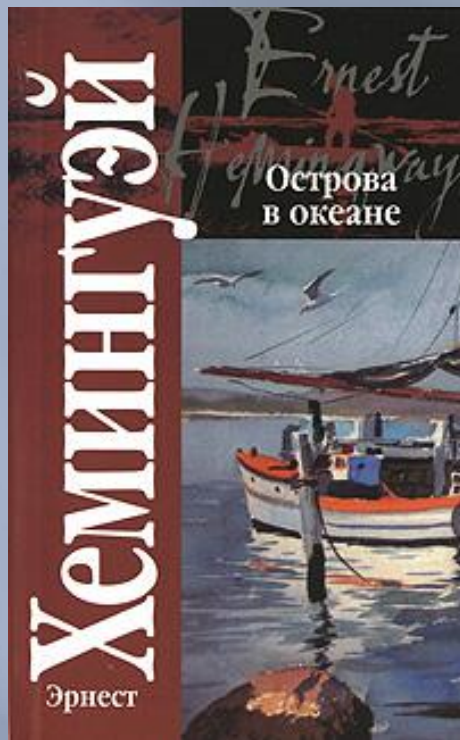

У 1919 році Хемінгуей повертається додому до Сполучених Штатів в ореолі героя, одним з перших поранених, одним з перших нагороджених.

Якщо життєва біографія Хемінгуея почалася, власне кажучи, в окопах на річці Пьяве, то його літературна біографія бере свої витoki в Парижі 20-х років, де він оселяється після війни. Париж у ті часи був Меккою модернізму. Письменники, поети, художники з усіх усюд з'їжджалися сюди, щоб зануритися в цю атмосферу, де руйнувались колишні цінності і створювалися нові, породжені ХХ століттям. У Парижі Хемінгуей познайомився з такими знаковими постатями модерністської літератури, як Джеймс Джойс, Гертруда Стайн. Вони були кумирами, непорушними авторитетами для молодих літераторів.

Дебютом у світі літератури для Хемінгуея-журналіста став збірник "Три оповідання і десять віршів" (1923). Відтоді він вирішує покінчити з журналістикою, бо, за особистим зізнанням, "телеграфний стиль репортажу став затягувати його". Збірник "В наш час" цікавий ще й тим, що в ньому Хемінгуей вперше зачіпає проблеми "загубленого покоління", геніально продовжені в повісті "Фієста" (1926) і романі "Прощавай, зброє!" (1929). У середині 1927 року Хемінгуей удруге одружився з Поліною Пфейфер - паризькою журналісткою, американкою з Сент-Льюїса. Улітку 1928 року (у самий розпал роботи над романом "Прощавай, зброє!") вона перенесла важкі пологи. Дитина народилася шляхом кесаревого розтину. На щастя, вижили і мати, і син. Тієї ж осені 1928 року в Ок-Парку наклав на себе руки його батько.

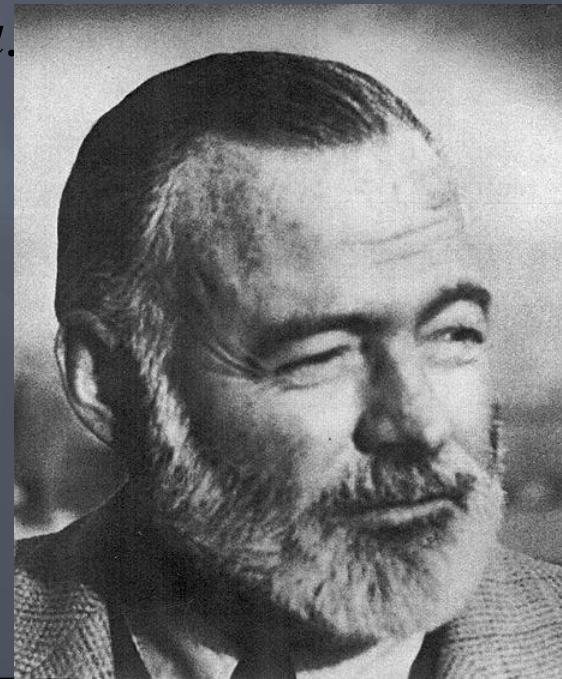
- ▣ Підсумком роздумів письменника над подіями в Європі кінця 30-х років стали романи "Мати і не мати" (1937) і "По кому подзвін" (1940). Перший відобразив зміну у світогляді письменника, пошуки подолання самотності та перехід до соціальної проблематики. Другий - величний епічний твір, в якому автор з філософських позицій усвідомлює події війни в Іспанії. Новим для Хемінгуея стає те, що в романі "По кому подзвін" головне місце посіли не приватні долі героїв, а доля героя і революції.

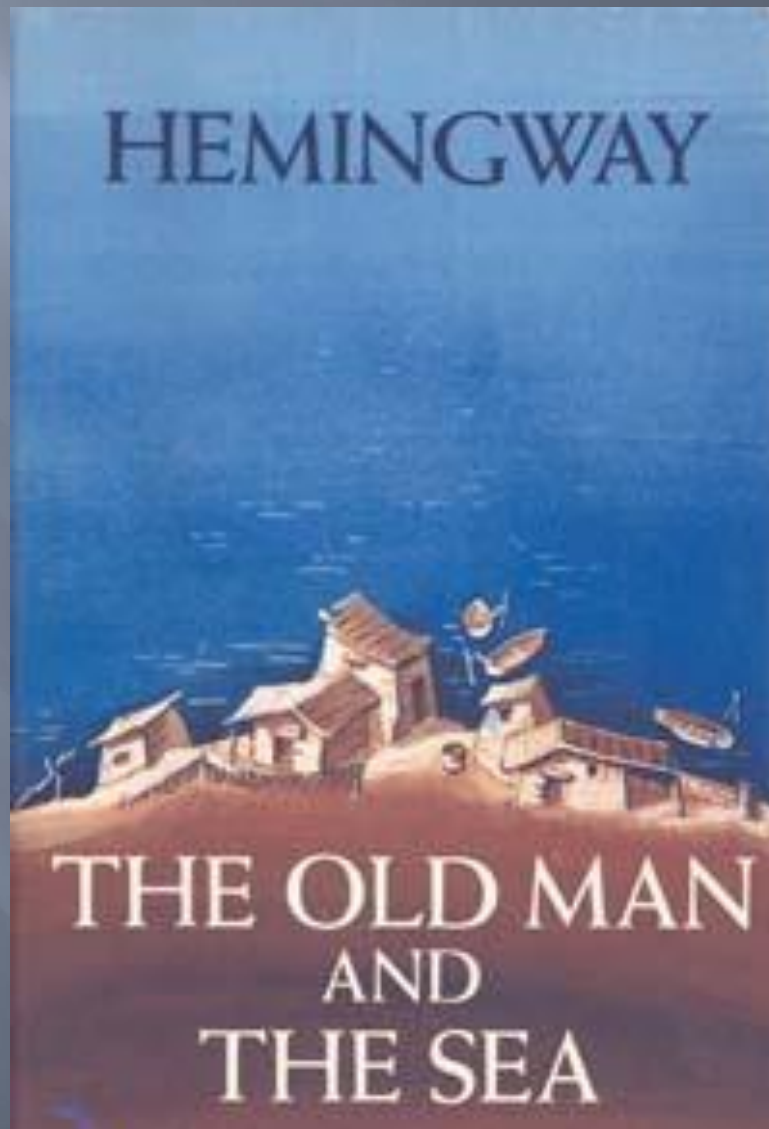
1952 рік стає черговою перемогою Хемінгуея: він пише підсумковий твір свого життя - повість "Старий і море". Це квінтесенція роздумів і міркувань письменника про людину і її місце у всесвіті. Наступні два роки стають роками вшанування великого Хема вдома (Пулітцерівська літературна премія (1953)) і визнання його діяльності у світі (Нобелівська премія (1954)). Наступні роки свого життя Хемінгуей багато мандрує (Іспанія, Франція, Східна Африка), але постійно живе на Кубі - країні, яка стала для письменника новою батьківщиною ще з часів Другої світової війни.

Останнім завершеним твором великого Хемінгуея стала книга спогадів "Свято, яке завжди з тобою" (1960, опублікована 1964), що розкривала своєрідну атмосферу художнього життя Парижа 20-х років.

В останні роки життя Хемінгуей хворіє, його переслідує синдром смерті батька (кілька разів він робить невдалі спроби покінчити життя самогубством, навіть перебуває деякий час у лікарні). Одужавши, 1 липня 1961 року повертається додому в садибу Фінка Віхія на Кубі, а вранці 2 липня 1961 року, вставши зрання, бере зі свого численного арсеналу улюблений карабін і зводить свої порахунки з життям.

“Старий і море”

Історія написання

Історія створення повісті «Старий і море» бере свій початок у 1936 році, коли Хемінгуей опублікував у часописі «Есквайр» нарис про дійсний випадок у Гольфстрімі: рибалка спіймав величезну рибину, яка довго тягла за собою човник; коли потерпілого знайшли, від риби майже нічого не залишилося, а старий ридав з відчаю.

У 1950 році Хемінгуей приступив до художньої розробки давно знайденого сюжету, він мріяв написати об'ємний роман про життя рибальського селища, про долі його мешканців.

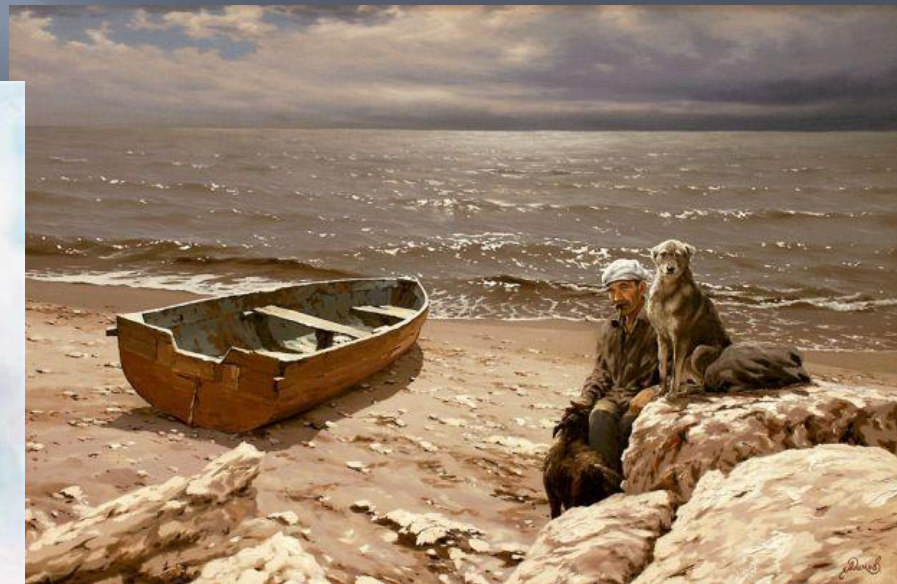

- ▣ Проте автор знайшов інший шлях відтворити цей всесвіт рибальського життя: багато чого опустив у підтекст, створивши стислу, глибоку філософську притчу про людину і море. У 1952 році повість «Старий і море» була надрукована в журналі «Лайф». У 1953 році за свою повість Ернест Хемінгуей отримав Пулітцерівську премію, а в 1954 році — Нобелівську премію з літератури

Сюжет

Старий рибалка Сантьяго вирушає далеко у відкрите море. Йому поталанило: він упіймав рибу, але вона настільки велика і дужа, що старому доводиться довго і тяжко змагатися, щоб перемогти її. А на зворотньому шляху акули обгризли рибу, і старий приплив до берега лише з її скелетом.

Персонажі

Сантьяго — старий рибалка

Манолін — сусідський хлопчисько

Літературознавці прагнули з'ясувати, хто став прототипом головного героя повісті — Сантьяго.

Досить часто називали знаменитого кубинського рибалку і друга письменника Грегоро Фуентоса, який дожив до 104 років. Однак більшість дослідників схильні думати, що цей образ увібрав у себе риси різних людей, з якими Хемінгуей спілкувався в рибачькому селищі Кохімар, що неподалік на схід від Гавани.

Екранізації

- 1958 — «Старий і море» — художній фільм Джона Стерджеса
- 1990 — «Старий і море» — телевізійний фільм Джада Тейлора
- 1999 — «Старий і море» — мультфільм Александра Петрова

Назва твору викликає певні асоціації, натякає на головні проблеми: людина і природа, смертне і вічне, потворне і прекрасне тощо. Старий символізує людський досвід і разом із тим його обмеженість. Поруч із старим рибалкою автор змальовує маленького хлопчика, який вчиться, переймає досвід у старого. Та коли старому рибалці не таланить, батьки забороняють хлопчику виходити з ним у море. У двобої з рибою старому дуже потрібна допомога, і він шкодує, що поруч нема хлопчика, та розуміє, що це закономірно. Старість, думає він, не повинна бути самотня, та це неминуче.

Тема самотності людини розкривається автором у символічних картинах вутлого човника на тлі безмежного океану. Океан символізує вічність і непоборну природну силу. Хемінгуей впевнений, що людину можна знищити, але неможливо перемогти. Старий довів свою здатність протистояти природі, він витримав найтяжче у своєму житті випробування, тому що, незважаючи на самотність, думав про людей (спогади про хлопчика, їх розмови про видатного бейсболіста, про спортивні новини підтримують його в момент, коли сили майже покинули).

У фіналі повісті Хемінгуей зачіпає також тему непорозуміння між людьми. Він зображує групу туристів, які вражені тільки розмірами остова риби і зовсім не розуміють трагедії старого, про яку намагається розповісти їм один із героїв.

Символіка повісті складна, і кожен читач відповідно до свого досвіду сприймає цей твір.

